

Geloof, hoop en liefde

Religie heeft haar plaats tijdens de hoogmis van de film in Cannes

- ▶ Roemeense film doet nadenken over christen-zijn vandaag
- ▶ Talloos waren de films over het maken van beslissende keuzes
- ▶ Andere films proberen uit het leven gegrepen feiten te duiden

Freddy SARTOR

Wat betekent geloof vandaag? Meerdere cineasten stelden die vraag tijdens de jongste editie van het Filmfestival van Cannes in zeer eigentijdse verhalen en uiteenlopende filmgenres.

Het Roemeense kleinood *Beyond the Hills*, een op waargebeurde feiten gebaseerd drama van regisseur Christian Mungiu, heeft het over geloof, religie en het instituut Kerk. Alina, een wankelmoedig meisje, komt uit Duitsland haar vriendin Voichita opzoeken die als novice is ingetreden in een streng orthodoxe kloostergemeenschap. Haar pogingen om Voichita daar weg te halen mislukken en Alina gaat geweldig tekeer. Daarin zien de zusters een teken van de duivel.

Jonge zusters naarstig aan het werk in de Cannes-film *Beyond the Hills*. © Les films du fleuve

Mungiu oordeelt niet, laat staan veroordeelt. Wel laat hij aanvoelen dat een gebrekkige opleiding eenvoudige mensen naar eenvoudige middelen doet grijpen. In crisissituaties lijken vaststaande regels hen de meest betrouwbare houvast. Mungiu's film gaat over keuzes maken en over wat mensen in naam van de liefde menen te moeten doen. Kortom, *Beyond the Hills* doet nadenken over christen-zijn vandaag.

Keuzes worden ook gemaakt in *Children of Sarajevo* van Aida Begic, een zedenstudie over inmiddels volwassen geworden weeskinderen ten tijde van de bezetting van Sarajevo begin jaren 1990. De 23-jarige Rahima werd moslima omdat ze aldus meent niet langer eenzaam in de wereld te staan. Als een soort vervangmoeder poogt ze haar broer te helpen, van wie ze vermoedt dat hij op het verkeerde pad is beland.

In *Elefante blanco* brengt de Argentijnse cineast Pablo Trapero een hommage aan de in 1974 vermoorde Argentijnse priester-activist Carlos Mujica. Jérémie Renier speelt een Belgische priester, Nicolas, die in de bidonvilles van Buenos Aires terecht komt. Na iedere doodslag, na elke wraakactie, na iedere gewelddadige politieraaid wordt zijn engagement zowel als zijn geloof op de proef gesteld, zodanig dat hij zich gaat

afvragen: „Aan welke kant sta ik nu eigenlijk zelf?” Daarmee wordt duidelijk gerefereerd aan de gemoedstoestand van de vermoorde Argentijnse priester.

Nog meer vragen bij extremitisme stelt *Les chevaux de Dieu*. Daarin worden twee broers gevolgd: de ene die een aanslag beraamt en de andere die tevergeefs tracht hem die 'missie' uit het hoofd te praten. Afkomstig uit de sloppenwijken van Casablanca, werden ze allebei gerekruteerd door extremistische moslims. Hun goedgelovigheid wordt misbruikt om hen het paradijs te beloven in ruil voor aanslagen tegen 'ongelovigen', westerlingen maar ook moslims die in het mondaine Casablanca niet strikt leven zoals de Koran dat eist.

In de Israëliëse film *God's Neighbours* van Meni Yaesh dragen drie mannen de onverdraagzaamheid van een ultraorthodoxe joodse gemeenschap in Bat Yam uit, een voorstad van Tel Aviv. Ze beschouwen zichzelf als een soort religieuze politie. Chasidische joden zien er meedogenloos op toe dat de joodse wet strikt wordt nageleefd: niet werken op de sabbat en geen lawaai-erige muziek op de radio die de rust kan verstoren. En wie niet horen wil, moet maar voelen.

Op scoutskamp

Hoe een jongverkenner van het vakantiekamp wegloupt om zijn correspondentievriendinnetje te kunnen ontmoeten

De zomervakantie komt eraan. Vandaar dat *Moonrise Kingdom*, de (vr)olijke, speelse, avontuurlijke, geestige, energieke, fantasierijke en romantische 'scoutsfilm' van de Amerikaanse regisseur en scenarioschrijver Wes Anderson, overigens de openingsfilm van het jongste Filmfestival van Cannes, net nu de zalen bereikt.

Moonrise Kingdom gaat van start met een rake knipoo. We schrijven 1965. Op het eiland New Penzance is het scoutskamp Ivanhoe gehuisvest. Ook al inspecteert de opperleider 's ochtends driest het kamp en zijn troepen, hij merkt uiteindelijk pas aan de ontbijt-

tafel dat Sam wordt gemist. Vermist, zeg maar. De jongverkenner met de uilenbril is behalve twaalf ook het zwarte schaap. Geen wonder dat hij de benen neemt, zijn vriendinnetje Suzy treft, met wie hij in het grootste geheim had afgesproken, en een pact sluit. Samen slaan ze op de vlucht, een plan dat ze een jaar geleden hebben bedacht.

Sam en Suzy duiken in het maïsveld, regelrecht de *sixties* in. Ze zijn blijkbaar goed voorbereid, want ze hebben bij zich: picknickmand, boeken, poes, rugzak, koffertje, tent, kano en een singeltje van Françoise Hardy. Suzy's oma

is tenslotte Française... Sam is wees en Suzy voelt zich thuis onbegrepen. Ze heeft drie broers en haar ouders, allebei advocaat, leven naast elkaar. In elkaars gezelschap voelen ze zich op hun best.

Wat de kijker vervolgens van hen verneemt, is wat iedereen op die leeftijd wel zal hebben beleefd: de eerste aanraking, de eerste kus. Maar eenmaal zal de vakantie voorbij zijn en moeten de kinderen, enigszins gelouterd, terug naar huis, terug naar de dagelijkse realiteit.

Wes Anderson draait als geen ander films vol verwondering en ongemak. Vol magie en humor ook. En o zo herkenbaar. Als een stripverhaal dat ineens tot leven komt. Vooral op het vlak van decors is deze lichtvoetige prent een huzarenstuk. Zowel het scoutskamp als Suzy's huis zijn ontsproten aan zowat het meest vernuftige en vindingrijke brein dat u ooit aan het werk zag.

Mis het begint van de film niet – een pracht van een muzieklus – en blijf kijken tot de eindgeneriek helemaal aan uw oog is voorbijgetrokken, want die bevat een van de mooiste hommages ooit, in dit geval aan de befaamde Franse muziekcomponist Alexandre Desplat. Een genietbare vakantie-film. (FS)

Moonrise Kingdom loopt nu in de bioscoop.

Vier jongeren moeten gemeenschapsdienst doen en verzeilen aldus in een amusant avontuur. © Why Not Productions

Het engelenpart

Whisky proeven als onmiskenbaar therapeutisch manoeuvre

De nieuwste van de Britse cineast Ken Loach, in Cannes gelauwerd, begint als een ruige, sociaal-geëngageerde zedenschets.

Glasgow. Vier jongeren, zuipschuiten tot vechtersbazen, worden veroordeeld tot gemeenschapsdienst. Hun begeleider blijkt een man met een gouden hart die het gezelschap meeneemt naar een sessie whiskyproeven. Voor de bierdrinkers een ware openbaring en een heilzame kuur. Want wat leert de bedrijfs-gids? Twee procent van de alcohol verdampt, bekend als *the angel's share*, het engelenpart. Een ideetje voor het kwartet, dat ook verneemt dat onlangs een zeldzame 'partij' whisky (een tonne-

tje) werd ontdekt en dra openbaar wordt verkocht. De woorden van de gids zijn nog niet koud, of Robbie, de leider van de bende, heeft een plan klaar om te delen in de winst. Zoals de engelen...

Net dan laat Loach zijn film overhellen naar het komische en wordt 'familiefilm' *The Angel's Share* een sociale komedie. Of zoals Loach liever zegt: „een komedie van het alledaagse”. (FS)

Wie kans wil maken op een gratis ticket voor *The Angel's Share* belt op maandag 25 juni tussen 10 en 10.30 uur naar 02 546 08 10. U hoort meteen of u bij de gelukkigen bent • *The Angel's Share* loopt vanaf 27 juni in de zalen.

Suzy en Sam, samen op de vlucht, lezen kaart en overleggen welke kant hun leven uit moet. © Scott Rudin Productions